

ترک بر صحنه نمایش

خواسته خودشان و یا حسشان را ابراز کنند و آن ارتباط برقرار می‌شود. حتی اگر ما نفهمیم که دقیقاً چه می‌گویند متوجه منظورشان می‌شویم.

در ارتباط گرفتن با نقش دچار چالش نشدید؟

کاتورسک شروع بسیار قدرتمندی برای من در تئاتر بود و احساس می‌کنم جوری مرا در خود فرو برد که انگار سالهاست که روی صحنه‌ام. برای من حدود یک سال این کار طول کشید و بازیگران زیادی رفتند و به ما اضافه شدند و افراد زیادی نتوانستند با اثر ارتباط بگیرند. برای خود من نیز اوایل این ارتباط گرفتن بسیار سخت بود و برو شدن با این نوع بازیگری برای من یک تجربه جدیدی بود و سخت بود که وارد جهانش شوم. اوایل واقعاً ناامید شده بودم و از اینکه هیچ کدام از تجربیاتم اینجا به کار نمی‌آمد ناراحت بودم اما با تمرینات و راهنمایی‌های کارگردان به مرور توانستم با کار ارتباط بگیریم. آقای مصطفی پور چون جهان خودشان را ساخته بودند بخوبی منظورشان را انتقال می‌دادند و من از یک نقطه‌ای به بعد همه دانسته‌های خودم را کنار گذاشتم و با گفته‌های کارگردان پیش رفتم و تلاش کردم تا از صفر خود را بسازم و رفته رفته دیدم که همه چیز آن طور که باید شکل گرفت. من تلاش کردم تا آن بعد حیوانی را درونم بیدار کنم و به شکل دیگری در این اثر کار کنم.

پس بعد غریزی در این اثر بسیار مهم است و یک بدوی گونگی دارد...

دقیقاً، به خصوص وقتی کلمات حذف شوند هیچگونه ارتباطی که انسان را تعریف می‌کند وجود نخواهد داشت و به نوعی این شکل از ارتباط، موجودات را تعریف می‌کند. موجوداتی که دارای احساسات مشترکی هستند و آن احساسات را از طریق بدنشان، حرکاتشان و همینطور آواهایی که تولید می‌کنند نشان می‌دهند.

اهورا دنیا دیده:

کاتورسک، یک کار گروهی است

اهورا دنیا دیده دانشجوی رشته مجسمه‌سازی است که از کودکی با بازی در نمایش‌های عروسکی و گذراندن دوره‌های آموزش بازیگری و تئاتر به صورت حرفه‌ای به فعالیت خود در این عرصه ادامه داده است.

تئاتر از کی برای شما جدی شد؟

تئاتر برای من از دوره ابتدایی و در مدرسه آغاز شد یعنی از نمایش‌های عروسکی دوران مدرسه. پس از آن در اداره فرهنگ مهاباد در سال‌های ۹۵ و ۹۶ کلاس‌های بازیگری را طی کردم و بعد از آن دوره‌های حرفه‌ای بازیگری را گذراندم. اولین تجربه اجرای عموم من اثری به شکل پرفورمنس آرت و تئاتر خیابانی بود به اسم «هیچ چیز نو» بعد از آن در چند فیلم کوتاه حضور داشتم. خودم یک فیلم کوتاه ساختم و در دانشگاه رشته مجسمه‌سازی را دنبال کردم. از آنجایی که همیشه به کار فرم و بدن علاقه داشتم زمانی که با «کاتورسک» آشنا شدم دقیقاً آن فضای که می‌خواستیم و در سرم بود را می‌توانستم ببینم و در این اثر همان تصویرسازی‌های زیبایی بصری و فرمیک که از زیباشناسی خوبی برخوردار است را دیدم.

آیا کارگردان خواسته‌های خود را با توانایی بازیگرانش تطبیق می‌داد؟

«کاتورسک» یک کار گروهی است. شاید در میان ما برخی از بازیگران این توانایی را داشته باشند که بدنشان را به آنچه که کارگردان مد نظرش است برسانند و شاید برخی توانایی‌شان در آن حد نباشد. ما هشت بازیگر هستیم که تلاش می‌کنیم نقش یک فرد را بازی کنیم اگر به ماسک‌هایی که در طول اجرا استفاده می‌کنیم دقت کرده باشید به شکل گیری یک انسان واحد از طریق چند انسان پی خواهید برد. به نوعی ما اعضای مختلف یک انسان هستیم و فکر می‌کنم شاید کارگردان در برخی مواقع در طراحی‌ها توانایی ما را در نظر گرفته و تمرینات ساده‌تری رو در پیش گرفته باشد. از آنجایی که خودم به بدن، فرم و توانایی‌ها و ویژگی‌هایی که می‌تواند داشته باشد علاقه‌مندم امیدوارم توانسته باشم خودم را به بدنی که مد نظر کارگردان بود.

با این جدیتی که در کار دارید می‌توان در مهاباد تئاتر خوبی روی صحنه برد؟

متأسفانه شهرستان مهاباد زیاد شرایط خوبی برای کار روی صحنه بردن ندارد و باید موانع بسیاری را پشت سر بگذاریم تا بتوانیم کاری روی صحنه ببریم. با این حال افراد بسیار بزرگ و مهمی در شهرستان مهاباد هستند که واقعاً لایق‌اند. متأسفانه حدود ۴ سال بود که هیچ کاری روی صحنه نرفته بود و تا اینکه در چند ماه گذشته بالاخره یک اثر روی صحنه آمد در حالی که افراد زیادی در مهاباد هستند که بازیگری خوانده‌اند یا به صورت تجربی بازیگری را دنبال کرده‌اند. همینطور کسانی که در حیطه کارگردانی فعالیت‌های زیادی داشته‌اند اما همیشه مسائلی به وجود می‌آید که اجازه نمی‌دهد کارها خوب پیش بروند و با سنگ اندازی جلوی پیشرفت کارها را می‌گیرند.

یک گروه دانشجویی مثل شما آیا پلنی برای آینده دارد؟

افراد حال حاضر این گروه با هم رفاقت‌های قدیمی داریم و تک تک بازیگرانی که از گروه خارج شدند هم دوستان ما هستند و نشده که شبی از اجرا ما رو تنها بگذارند. می‌خواهم بگویم که اخلاق و منش آقای مصطفی پور و تیم کارگردانی‌شان به حدی ارزشمند و محترم است که ما هیچ جوهر دلمان نمی‌آید که ایشان را رها کنیم. توانایی بازیگردانی آقای مصطفی پور و صبری که در برابر یک بازیگر از خودشان نشان می‌دهند همینطور بهایی که بر خلاف بسیاری از کارگردان‌ها به بازیگرشان می‌دهند ناخودآگاه عاملی است جهت استوار ماندن این تیم و من بعید می‌دانم «کاتورسک» از هم بپاشد مگر اینکه مشکل شخصی برای کسی پیش بیاید و مجبور به ترک گروه شود و بماند برنامه را داریم که به زودی با تجربه‌های بعدی «کاتورسک» روی صحنه باشیم.

دریا پارسا:

کاتورسک شروع قدرتمندی برایم در تئاتر بود

دریا پارسا که نریتر نمایش «کاتورسک» نیز هست تئاتر را به شکل آکادمیک از هنرستان سوره آغاز کرده است و در ادامه در دانشکده سوره تهران مشغول به تحصیل شده است. او بیشتر در پروژه‌های تصویر که توسط استادانش به آنها معرفی شده به نقش آفرینی پرداخته است.

نمایش به شکل صامت اجرا می‌شود ولی ما یک سری آواها از طریق بازیگران می‌شنویم. زمانی که دیالوگ از یک بازیگر تئاتر گرفته می‌شود اما قرار نیست کاملاً در سکوت و پانتومیم و بازی کند به نظر خیلی کار را سخت می‌کند.

به نظر زمانی که کلمه‌ها از یک بازیگر گرفته می‌شوند ما باید غریزه‌مان را به کار بگیریم درست مانند حیوانات. حیوانات صحبت نمی‌کنند اما می‌توانند تا حدودی از طریق آواهایی که تولید می‌کنند

پایان نامه بود و بعد آقای مصطفی پور به صورت جدی به این نمایش فکر کردند و تهیه کننده و سرمایه‌گذار پیدا کردند. در دوره اول تمرینات «کاتورسک» یعنی یک سال و نیم پیش من صرفاً دستیار آقای مصطفی پور بودم و بعداً در قالب بازیگر وارد کار شدم و همکاری‌ام با ایشان در چند وجه ادامه پیدا کرد. برای «کاتورسک» ما نزدیک به ۱۲ بازیگر وارد کردیم و در این پروسه گروه پوست اندازی زیادی را تجربه و بارها بازیگران و عواملش تغییر کرد و آنچه به شکل نهایی شما روی صحنه می‌بینید بازیگرانی هستند که به صورت ثابت و آماده به همراه تیم هستند.

چه چالش‌هایی در ایفای این نقش داشتید؟

از آنجایی که زمینه فعالیت اولیه من قصه‌گویی و نقلی بود همینطور در ورزش حرفه‌ای هم مشغول فعالیت بودم شکستن قالب بدنی‌ام برایم سخت بود چرا که بسته به نوع ورزش و فعالیت کاری‌ام قالب بدنی قرص و محکمی داشتم و بیرون آمدن از آن به شدت برایم سخت بود. «کاتورسک» از شما می‌خواهد که بدنت را بشکنی و از نو بسازی و قالبی که خودش می‌خواهد را به دست بیاوری. بدن‌های ما به هیچ عنوان آموزش داده نشد ما در طول زمان به این بدن و به این حالت‌های کاریکاتوری که در بدن ما دیده می‌شود رسیدیم و هیچ وقت کسی به ما نگفت که در این لحظه چنین کاری انجام بده بلکه روایت برای ما تعریف و حسش به ما منتقل می‌شد و بچه‌ها وارد بخش تمرین و اتود می‌شدند. ساعت‌های تمرینی ما بسیار طولانی بود معمولاً ۸ ساعت تمرین می‌کردیم و در طی این پروسه زمانی بود که بدن‌های ما شکل گرفت. یکی دیگر از چالش‌های بزرگ من کار گروهی بود چون من همیشه به صورت انفرادی روی صحنه بودم و معمولاً بازیگر و کارگردان مخصوصاً در حیطه کارهای آیینی سنتی خودم بودم. این گروهی کار کردن برای من بسیار چالش برانگیز بود و شدیداً باید انعطاف پذیری و پذیرش را بالا می‌بردم.